

BEN AARONOVITCH

STROM VISELCŮ

STROM VISELCŮ

BEN AARONOVITCH

STROM
VISELCŮ

Přeložil Milan Žáček

HANGING TREE

Copyright © Ben Aaronovitch, 2016

First published by Orion/Gollancz/Weidenfeld, London

Translation © Milan Žáček, 2018

Cover art © Kateřina Bažantová, 2018

© Argo, 2018

ISBN 978-80-257-2415-6 (váz.)

ISBN 978-80-257-2513-9 (e-kniha)

*Tuto knihu věnuji všem knihovníkům na celém světě –
poněvadž oni jsou opravdovými strážci tajného plamene
a není si s nimi radno zahrávat*

Tyburnská balada

Do rachotu kol zvuk ulicí zní
– tak nádherně zvoní nám hrana,
jsme květy a stuhami vyzdobení,
všichni se dívají na nás.

A ulice plné lítosti žen
co do dlaní tiše si lkají,
že muži jak my, krásní jak sen,
právě dnes umírají.

Vtom za městem já už vidím ten strom
a provaz, co soudce dal vázat,
pak ouřada v taláru o pokání
začne své pohádky kázat.
my modlíme se k přítomným všem,
kéž za nás zapálí svíci.

Vtom provaz a pád a pak jenom tma,
ach, hle, už jsme nebožtíci!

Jedno z méně povedených děl sira Rogera

Zdálo se mi, že slyším, jak se mi u ucha zlomyslně směje pan Punch, ale když jsem se probudil, uvědomil jsem si, že je to můj mobil. Poznal jsem číslo na displeji, a tak mě nepřekvapil odtazitý hlas s přízvukem vyšších vrstev, který se ozval po přijetí hovoru.

„Petere,“ řekla lady Ty, „pamatujete, jak jsme spolu mluvili na Oxford Circus?“

Pamatoval jsem si, že mě našla, když se mi podařilo pohrbít se pod vrstvou sutí na tamější stanici metra. Pamatoval jsem si, jak se nade mnou nakláněla, když mě vyhrabali, a dech jí voněl muškátovým oříškem a šafránem.

„Jednoho dne vás požádám o laskavost. A víte, jaká bude vaše reakce?“

„Ano, paní,“ odpověděl jsem, když jsem si vzpomněl, co jsem tehdy řekl. „Služebníček, jen si račte přát.“

Bylo pět ráno – pořád byla tma – a do francouzských oken na protějším konci Beverleyina pokoje bubnoval déšť. Jediné pořádné světlo se linulo z displeje mého mobilu. Druhá polovina velké postele zela prázdnotou – byl jsem sám.

„Jedna z kamarádek mojí dcery měla nehodu,“ řekla lady Ty. „Chci, abyste se postaral, že moje dcera nebude nijak zapletena do následujícího vyšetřování.“

A sakra, pomyslel jsem si. Takovouhle laskavost.

Sdělila mi adresu a to, co věděla o okolnostech.

„Chcete, abych prokázal, že vaše dcera s tím nemá nic společného?“

„To mi nerozumíte,“ odpověděla lady Ty. „Mně je jedno, co s tím má společného – chci, aby se jí ten případ netýkal.“

Opravdu netušila, o co mě žádá, ale věděl jsem, že udělám líp, když se jí to nebudu snažit vysvětlovat.

„Rozumím,“ řekl jsem.

„A Petere, Nightingale se o tom nesmí dozvědět, jasné?“

„Naprosto.“

Jen co zavěsila, zavolaal jsem do Rozmaru.

„Domnívám se, že bych se o to v každém případě měl zajímat,“ řekl Nightingale, jakmile jsem ho o celé věci informoval. „Přesto se pokusím tvářit, že mi o tom není nic známo, dokud mě nebudete potřebovat.“ Odmlčel se a poté dodal: „A vy mi dáte vědět, jakmile takový okamžik nastane.“ Nebyla to otázka.

„Ano, pane.“ Zavěsil jsem a přemýšlel, proč má každý takhle nad ránem potřebu jednat takhle stroze.

Beverley vlastní obě poloviny půldomku z dvacátých let minulého století, který stojí na Beverley Avenue v poštovním okrsku SW20. Je to zvláštní místo, jen napůl zařízené a málo využívané. Když jsem u ní byl poprvé na návštěvě, řekla mi, že nemovitost „tak nějak zdědila“ a ještě se úplně nerozhodla, co s ní udělá. Spí v přízemí, odkud vede přímý východ na zahradu. Je tam jen postel z IKEA s jakýmsi nesrozumitelným jménem, dvě nesourodé skříně, starožitný mahagonový prádelník a perský koberec, který zakrývá polovinu holých palubek.

Natáhl jsem ruku a ohmatal prázdnou stranu postele – ucítil jsem pouze slabou stopu tepla a na polštáři závan oleje; Beverley se odkradla už před několika hodinami. Povzdechl jsem si, vylezl zpod teplé pokrývky a zachvěl se. Pootevřenými francouzskými okny dovnitř vnikal chladivý vánek a vůně deště. V koupelně v patře nebyla sprcha, takže jsem se rychle ocákal v obrovské oválné vaně, o níž jsem na základě vlastních příjemných zkušeností věděl, že pojme dva lidi současně, a oblékl se.

Všechno, co se v rámci metropolitní policie týká operačních záležitostí, je monitorováno. Což znamená, že nemůžete jen tak otevřít terminál AWARE a začít shánět informace, aniž byste pro to měli zatraceně dobrou záminku.

Takže zatímco jsem si ležil boty, zavolaal jsem Sahře Guleedové, která, jak jsem věděl, tenhle týden jezdila noční v autě Jednotky pro posuzování vražd.

„Ahoj, Petere,“ ozvala se. Za ní jsem slyšel tlumené zvuky zevnitř nějaké budovy a profesionálně jednajících lidí.

Zeptal jsem se jí, jestli neslyšela o nějakém hlášení z Knightsbridge, podezřelém úmrtí v souvislosti s drogami.

„Proč to chceš vědět?“ zeptala se Sahra, což patrně znamenalo, že je na místě činu.

V pozadí jsem uslyšel burácivý a dobře známý hlas s manchesterským přízvukem, který chtěl od Sahry vědět, s kým zrovna mluví: vrchní inspektor Alexander Seawoll. Který, jakožto vrchní vyšetřovatel, do chvíle, dokud Jednotka pro posuzování vražd nedokončí svou práci, neměl vůbec vstávat z postele.

„To je Peter,“ zavolala. „Chce vědět o tom našem podezřelém úmrtí.“

„Řekněte mu, že jestli nespadá do jeho gesce, tak ať nesere,“ řekl Seawoll.

„Jseš v tomhle nějak zainteresovaná?“ zeptala se Sahra.

„Možná by se nějaký související záležitosti našly,“ odpověděl jsem, což byla víceméně pravda vzhledem k tomu, že se věc týkala Tyburniny dcery. Slyšel jsem, jak Sahra má slova tlumočí a jak Seawoll něco vztekle zavrčel.

„Řekněte mu, aby hejbnul prdelí a šťandopede sem přijel,“ řekl.

„Chce, aby ses sem dostavil,“ pronesla Sahra a nadiktovala mi adresu.

Před odjezdem jsem si vypnul mobil a vykročil na zahradu. Děšť přešel do jemného mrholení, kterým se mi záhy orosily vlasy a kůže bundy. Beverleyina zahrada byla podle londýnských měřítek obrovská, táhla se padesát metrů k břehu řeky a byla dvakrát širší než sousední pozemky. Navzdory světelnému znečištění, které se mrzutě odráželo od nízké oblačnosti, jsem se rozhodl, že nebudu riskovat zakopávání o nahodilé kusy zahradního nábytku, které, jak jsem věděl, jsou rozeseté po celém neposečeném trávníku, a abych viděl, kam jdu, vyvolal jsem *pasvětlo*.

Říčka Beverley pramení ve Worcester Parku v jihovýchodním Londýně a protéká absurdním množstvím dalších parků, odpočinkových zón a golfových hřišť, načež se v Barn Elms opět spojuje se svou matkou. Beverley tvrdí, že i když jí průměrně protéká půl metru krychlového za vteřinu, párkrát se rozvodnila až na šest metrů krychlových. A pokud se jí nedostane nějaké větší péče, pozornosti a občas i láhve ginu Junipero, nebude zodpovědná za to, kde všechna tahle přebytečná voda skončí.

Chápete, není to výhrůžka. Ale je prozíravé umět řeku dostatečně oceňit – v tom mi můžete věřit.

Na konci Beverleyiny zahrady se k řece svažuje břeh lemovaný mladými osikami a jasanovými výrostky. Říčka Beverley je na většině svého toku mělká natolik, že zřetelně vidíte kameny na dně, ale zrovna tady smutční vrba stíníla hlubokou tůň. Hladina byla tmavá a chladně odrážela moje mléčně modré *pasvětlo*, které kolem mě pomalu houpavě kroužilo.

„Haló, Bev,“ zavolal jsem. „Jseš tam?“

Bylo klidně možné, že je několik kilometrů daleko na návštěvě u mámy ve Wappingu. Anebo dává v Temži pozor na bezprizorní děti a sebevrahy, nebo po čem už to tak obvykle pátrají se sestrami.

Už se ale stalo, že se na mé zavolání vynořila a jednou mi jako losos vyskočila nahá a lesklá přímo do náruče – takže za pokus to vždycky stojí.

Tentokrát jsem se jí nedočkal. Bylo tam jen to mrholení a hučení z kingstonského obchvatu na druhé straně řeky. Počkal jsem asi minutu, jen abych mohl tvrdit, že jsem čekal pět minut, a potom jsem přes zahradu zamířil zpátky do domu.

Ven jsem vyšel boční brankou a kolem Beverleyiny Kia Picanto jsem zamířil ke své zaparkované fordce. V autě jsem si ujistil, že vzadu mám sáčky na důkazy a že nabíječka airwave je v patřičné zdířce, nastartoval jsem a zamířil do Knightsbridge.

* * *

Rezidence One Hyde Park trůní vedle hotelu Mandarin Oriental jako kupa kancelářského nábytku a vyznačuje se elegancí a šarmem útrob kopírky. Byť kopírky zbrusu nové, s faxem i skenerem. Na architekturu mám – jak říká Beverley – *názor*. Ale jsou i moderní věci, které se mi líbí. Okurka, budova pojišťovny Lloyd's, dokonce i Střep – i když se nemůžu zbavit dojmu, že na vrcholu by měl sedět Nazgûl. Ale v případě komplexu na čísle 1 můj milý sir Roger rozhodně pracoval, jen aby se neřeklo, a shrábl odměnu. Ten komplex není přímo ošklivý... on prostě není nijak osobitý. Proslul jako nejdražší obytná rezidence v Británii, což jen potvrzuje, že u nemovitostí ve skutečnosti záleží na lokaci a na ničem jiném.

Nemovitost tvoří čtyři věžáky, které se v brožurkách nazývají „pavilony“ a které se táhnou mezi hotelem Mandarin Oriental na východní straně po Edinburgh Gate, bránu do Hyde Parku, na západě. Severní a jižní strana mají tvar klínu, aby se maximálně využilo denní světlo. Výsledek je takový, že když se podíváte na půdorys, celé to vypadá, jako by tu do sebe během manévru zezadu narazily dva hvězdné destruktory ze Star Wars. Když jsem se přiblížil k A4, všiml jsem si, že jsou zhasnutá všechna světla na všech poschodích s výjimkou jednoho bytu v polovině druhého věžáku od konce – takže potíž s hledáním místa činu jsem neměl mít.

S parkováním to mělo být horší, ale pokud jste policista, tajemství, jak se vyhnout placení pokuty, spočívá v tom, že svůj nikterak drahý a neoznačený vůz zaparkujete mezi modro-žlutě kostkovaná zásahová vozidla a dodávky, které se vždycky nahromadí u každého místa činu. Jejich shluk jsem našel pod podivným betonovým baldachýnem, který se pne přes Edinburgh Gate. Také jsem si všiml, že zatarasily příjezdovou cestu, na níž čekávají zřízení, aby převzali bouráky bohatých a svižně je odvezli do podzemního parkoviště.

Četl jsem, že mezi vymoženosti v podzemí se počítá soukromá tělocvična, bazén, squashový kurt a vinné sklepy – upřímně jsem doufal, že tam dolů nebudu muset chodit. Ne že bych trpěl klaustrofobií, ale získal jsem praktickou zkušenost s tím, kolik může ta zatracená půda vážit a jakou pachut' vám v ústech může zanechat zoufalství.

Sahra čekala u válcového a proskleného vstupu do haly. Protože se mnou už několikrát spolupracovala, vrhla se ke mně s radostným křikem.

„Asi nemůžu předpokládat, že by ses třeba zdekoval a táhl do prdele, co?“ zeptala se.

Vyrazila mi dech.

„Bacha na jazyk,“ řekl jsem.

„S tím teď nezačíněj.“

Všiml jsem si, že má na sobě docela hezký fialový hedvábný hidžáb s třepením zvýrazněným stříbrnou nití, barevně sladěný krátký kabát a elegantní dlouhou černou sukni. Napadlo mě, že dnes v noci neplánovala být venku v práci.

„Mělas rande?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odpověděla. „Narozeninovou oslavu.“

„Myslel jsem, že tenhle týden jezdíš v posudkářském autě.“

„Vyměnila jsem si směnu. Abych mohla jít na tu narozeninovou oslavu.“

„Aha. Tak to se omlouvám.“

„Bude to stejný jako tehdy s těma BMW?“ zeptala se.

„To nevím,“ řekl jsem. „Teprv jsem přijel.“

Sahra kývla na pomocného strážníka ve vchodu.

„Připíšte ho na seznam,“ řekla a ke mně potom prohodila. „Fakt se ti tady bude líbit.“

Průhlednými válcovými dveřmi ve stylu přechodové komory mě provedla na ochoz v mezipatře, odkud jsme po schodech sestoupili do vysokánské recepční haly s koženými křesly a tím druhem nesmyslných soch,

které po tunách skupují obzvlášť hamižné banky. Přes průhledné stěny, prý neprůstředné, jsem zahlédl malou umělou zahradu a – za další vrstvou bezpečnostního skla – šerá a nebezpečné ulice centra Knightsbridge.

Za recepcním pultem stál zdatně vyhlížející muž se snědou kůží, černými vlasy a kvalitním konfekčním oblekem. Šacoval jsem ho na Indonésana. Šikovně se mu dařilo vypadat ostražitě a současně k smrti unuděně – bývalý kontraktor, voják nebo agent tajné služby, něco takového.

Úroveň bezpečnosti mi připadala trošku paranoidní, ale jak říká můj táta: čím víc mají, tím víc se strachují, že jim to někdo vezme.

Sekuriták si nás při průchodu změřil nevrlym pohledem a já mu odpověděl přátelským úsměvem a optimistickým přáním dobrého jitra. Poněvadž jsem ruka zákona, za předpokladu, že mě neparalyzují politické ohledy nebo zneužívání vlivu, se dostanu všude, ba i do citadel mocných.

Do téhle konkrétní citadely mocných se dalo dostat proskleným výtahem, jenž se pohyboval zcela průhledným tubusem, který člověku umožňuje – a mám za to, že zde se jeden člověk chápe opravdu jako jeden člověk – vychutnat si výhled na celý Hyde Park, což je koneckonců přesně to, za co takový člověk zaplatil přes deset milionů liber.

Ze skleněného výtahu se vycházelo do křížové chodby, kde jsme si zatancovali yettiho tanec, při němž je vznešené důstojnosti zákona zasazena tvrdá rána nutností zaskákat si na jedné noze, když si přes nohavici natahujete ten pitomý návlek z papíru. Ukázalo se, že Sahara měla pod sukní legíny – které teď spolu se šátkem odložila do poskytnutého igelitového pytle. Jakmile nás zipy bezpečně uzavřely do našich hygienických, forenzně neutrálních papírových obleků, Sahara se mnou zamířila doleva, kde s využitím přenosného osvětlovacího stojanu zůstávaly otevřené dvoukřídlé mahagonové dveře. Za nimi byla vidět krátká chodba se zakřivenou protější stěnou a spousta abstraktního umění na stěnách.

Pokud jde o zařizování domů, dosáhnete-li určitého bodu, větší množství peněz už vám nezajistí nic než navýšení pojistného. Elegantně vyvážená místnost může mít bíle natřené stěny a holou dřevěnou podlahu. Pokud má ale nešikovní tvar, pak ani všechny ty naleštěné konferenční stolky z růžového dřeva, které si můžete dovolit, když jste bohatí, nedosáhnou ničeho jiného, než že budou roztrpčovat uklízečů čtyř. Viděl jsem, že rezidence One Hyde Park má asi takové architektonické kouzlo jako brutalistní obecní byt – jen ve větším měřítku. Pokoje byly samozřejmě

mnohem širší. Ale tlak na zbudování co největšího počtu bytů znamenal, že stropy byly neúměrně nízko.

Seawolla jsme našli hned za rohem, v prostoru, který byl v plánech označený jako „pracovna“. Architekti každé křídlo navrhli tak, aby do něj přivedli co nejvíc světla, a tak tu byla dlouhá ústřední chodba, z níž vybíhaly postranní pokoje jako žilkování na listu. V důsledku toho měly všechny místnosti šikmé stěny, což bytové designéry těžce omezovalo při rozhodování o umístění nábytku. Pokud jste nechtěli blokovat dveře, přístupovou chodbu nebo zatarasit okna, pak jste postele, skříně, police a všechny další věci, jež proměňují betonovou krabici v domov, museli umístit tam, kde to považoval za žádoucí architekt. V pracovně to znamenalo mít stůl, který nemůže být natočený k oknu kvůli výhledu ani od něj být odvrácený za účelem lepšího využití světla. A tak zdejší černý stůl se zrcadlovým povrchem a nohami z nerezové oceli stál před sladěnými prosklenými vitrínami, které, pokud jsem byl s to určit, obsahovaly spoustu neforemných skleněných a pochromovaných předmětů a dvě alba se soft pornem vychytrale maskovaným jako ty nejtrendovější akty. Všiml jsem si, že byla stále zabalená v celofánu.

Seawoll seděl za stolem v manažerském koženém křesle, na sobě nebezpečně napjatou forenzní kombinézu, v níž vypadal jako mírně vyfouknutý starší bratr panáčka Michelina.

„Všimněte si, že na tomhle se neotočíte kolem dokola,“ řekl. „K čemu je vám takový zasraný křeslo, když se na něm nemůžete ani otáčet, do prdele?“ Zhlédl mě, jak se snažím přechýst tituly na knihách.

„S tím se nezatěžujte, je to jenom stafáž,“ prohlásil. „Podle našeho soudu tady nikdo nebydlí.“

Podíval jsem se na zarámovanou fotografii mladé bělošky se psem.

„Komu tohle místo patří?“ zeptal jsem se.

„Nějaký skořápkový firmě z Jersey, přes kterou se vyhnete placení daní.“ Seawoll prsty přejížděl po spodní ploše stolu – tipoval jsem, že hledá tajné zásuvky. „Nezjistíme to, dokud kluci z oddělení pro Aktivní potírání praní špinavých peněz nevytáhnou z postele jednoho ze svých expertů.“ Představu tajné zásuvky zavrhl a ukázal prstem na Sahru Guleedovou.

„Sahro, chopte se telefonu a nakopněte je.“

„Ráda,“ odpověděla a odešla.

„Její bratr je účetní,“ vysvětloval Seawoll, aniž z ní spustil oči. „Takže... co tady kurva děláte?“

Asi dvě nanosekundy jsem zvažoval, že mu zalžu, ale nemám touhu zemřít – ani v přeneseném smyslu. Samozřejmě, filozoficky vzato, je pravda poměrně úhořovitá záležitost a člověk by si měl být neustále vědom jemných nuancí.

„Dostal jsem z jistého zdroje echo, že by tahle věc mohla okrajově mít i jakýsi Sokolí aspekt,“ odpověděl jsem. A protože jsem viděl, jak se Seawoll začíná ježít, dodal jsem: „Lady Cecelia Tyburn věří, že v době incidentu zde mohla být přítomna její dcera.“

„A chce, abyste se o to postaral?“

„Ano.“

„Víte, co je ten ‚incident‘ zač?“

„Neúmyslné předávkování drogou,“ řekl jsem.

Seawoll přikývl.

„Takže se vsadím, že se v duchu ptáte, co tady do prdele dělám já,“ zeptal se.

Cítil jsem, jak mi po zádech sklouzl pramínek potu.

„Chtěl jste nakouknout do životního stylu bohatých a nestydatých?“ zeptal jsem se.

„Protože do tohohle bytu neměl mít nikdo přístup,“ řekl. „Viděl jste dole ta auta SDO?“

Sbor diplomatické ochrany zajišťuje tělesnou stráž příslušníkům královských rodin a lidem, u nichž by britská vláda byla radši, kdyby je při pohybu ve Spojeném království nikdo neoddělal. Členové téhle ochranky jsou obvykle ozbrojení a jezdí v červeně označených vozidlech – červeně proto, aby vám dala na srozuměnou, že na místě nejsou proto, aby rozháněla rvačky, hledala batolata nebo vám říkala, kolik je hodin.

„Ne, pane,“ odpověděl jsem.

„Vážně ne?“ podivil se Seawoll. „Ti lenoši se museli zdejchnout na svačinu.“

Vysvětlil mi, že s kontrolovaným vstupem, kvalitním neprůstředným sklem v dolních patrech a tím typem poloprofesionální bezpečnosti, která by u srdce zahrála každého potenciálního generalissima, je zrovna tohle místo, kde SDO ví, že může s klidem zaparkovat své drahocenné terče.

„Je mezi nimi i katarská královská rodina,“ řekl Seawoll.

A aby se o ně pak nemusela strachovat, dokud se nevydají ven na nákup do Harvey Nichols, na operu nebo přivést na buben nějaký malý národ – nebo co už to tak velmi, velmi bohatí lidé dělají, když zrovna nemají do čeho píchnout.

„Takže když do baráku napochoduje partička zatracený zlatý mládeže, SDO chce vědět proč. A mě pak kvůli tomu vzbudí uprostřed noci, do prdele,“ posteskl si Seawoll. „A uslyším, že to mám zjistit pod pohrůzkou pořádného sprdu. Já?“ zavrčel vztekle. „Já mám dostat sprda? A potom, zrovna když jsem si myslel, že do větších sraček už to zajít nemůže, se tu objevíte vy.“

S heknutím se zvedl na nohy a za zadkem mu křeslo vrazilo do knihovny, až se na ní roztrásla všechna ta kundělecká díla.

„Vidíte,“ prohlásil, jakmile se postavil. „Není tu ani místo, abyste se protáhli a trochu se protáhli. Ale pozor, vedle je promítací salonek, který by skvěle fungoval jako soukromá předváděcí místnost.“ Musel si všimnout, že jsem v jeho monologu ztratil nit.

„Víte, jak to myslím, to, co bývalo v sex shopech, když to ještě bývaly poctivý sex shopy?“ pronesl pomalu a potom zavrtil hlavou. „Vsadím se, že dnes si prasečinky nahráváte do mobilů.“

Napadlo mě, jestli se tímhle stylem baví i se Sahrou. Nějak jsem o tom pochyboval.

Zavedl mě do promítacího salonku, který měl bezva šedozelený odstín a byl pokrytý zvuk pohlcujícím materiálem. Byla v něm obrovská televize, širší než některá plátna, která jsem viděl v modernizovaných multiplexech, a elegantní zakřivená pohovka, která se docela hodila. Pokud jsem mohl soudit, v posledních několika hodinách se na ní také souložilo. Uprostřed byla skvrna ve tvaru V a polštáře s nafialovělými a modrozelenými povlaky byly shozené na podlahu. Uprostřed konferenčního stolu stál ostrůvek lahví od vína a na polici vedle přehrávače Blu-ray disků dvě vinné sklenky – obě pokrývala bílá vrstva daktyloskopického prášku.

„Hle,“ ukázal Seawoll. „Masturbační palác v celé své kráse.“

„Já myslím, že tady nemasturbovali,“ řekl jsem a Seawoll si povzdechl.

„Vy to musíte vždycky musíte hnát do krajnosti, že, Petere?“ A poté mě obeznámil s podrobnostmi případu.

V půl jedné nějaký mladík zavolał z mobilu na tísňovou linku, požádal o záchranku a nahlásil, že jeho kamarádka „Chrissy“ se předávkovala a potřebuje pomoc. Byl...

„...hysterický, zoufalý,“ dodal Seawoll, „a očividně úplně mimo.“

Jenže když záchranáři přijeli, bezpečnostní služba je nechtěla vpustit dovnitř, protože zmíněný byt je prý neobsazený. Záchranáři věc nahlásili na ústředí, odkud sem poslali zásahové vozidlo, které málem srazilo dva